

2) ако мјерење у складу са тачком 1) није могуће, сонду треба ставити минимално на дубину која износи од 3 до 4 пута промјера сонде, рачунајући од површине производа,

3) одређене узорке хране због њене величине или састава (нпр. зелени грашак) није могуће бушити да би се утврдила унутрашња температура. У таквим случајевима потребно је одредити унутрашњу температуру амбалажне јединице тако да се у средину амбалажне јединице стави шилата унапријед охлађена сонда и измјери температура у додиру са храном,

4) температура се очита када достигне сталну вриједност.

333

На основу члана 89. став 5. Закона о рударству ("Службени гласник Републике Српске", број 62/18) и члана 5. став 2. Правилника о полагању стручног испита у области рударства ("Службени гласник Републике Српске", број 28/19), министар енергетике и рударства у тврђује

ДОПУНУ ЛИСТЕ

ИСПИТИВАЧА У КОМИСИЈАМА ЗА ПОЛАГАЊЕ СТРУЧНОГ ИСПИТА У ОБЛАСТИ РУДАРСТВА, број: 05.04/153-2212/21, од 23. новембра 2021. године, и број: 05.04/153-2212/21, од 21. фебруара 2022. године

1. У Листи испитивача за полагање стручног испита у области рударства, број: 05.04/153-2212/21, од 23. новембра 2021. године ("Службени гласник Републике Српске", број 111/21), и Допуни Листе испитивача за полагање стручног испита у области рударства, број: 05.04/153-2212-2/21, од 21. фебруара 2022. године ("Службени гласник Републике Српске", број 18/22), у тачки 1. у подтачки њ) додаје се нова алинеја, која гласи:

“- Андреа Милинчић, дипл. правник”.

2. Ова листа ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 05.04/153-2212-4/21
16. јануара 2023. године
Бањалука

Министар,
Петар Ђокић, с.р.

Уставни суд Републике Српске

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске и члана 60. став 1. тачка д) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 25. јануара 2023. године, дон о и о је

ОДЛУКУ

Одбија се приједлог за утврђивање неуставности члана 128. став 3. Закона о раду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 1/16, 66/18 и 119/21).

Образложење

Унија удружења послодаваца Републике Српске поднијела је Уставном суду Републике Српске приједлог за оцјењивање уставности члана 128. став 3. Закона о раду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 1/16, 66/18 и 119/21). У приједлогу се наводи да начин на који је оспореном законском одредбом дефинисана најнижа плата радника доводи до дуплог оптерећења примања, јер је увећање по основу радног стажа већ укључено у обрачунату плату која је нижа од најниже плате коју својим актом утврђује Влада Републике Српске. Предметно прописивање, како се истиче, није у сагласности са чланом 10. Устава Републике Српске, јер доводи у неравноправан положај раднике по основу дужине радног стажа, и то на начин да најнижу плату, као заштитну категорију радника, поставља различито. Предлагач, надаље, сматра да се примјеном предметне норме Закона о раду у неравноправан положај стављају радници и са аспекта минимално потребних средстава за живот, што је у супротности са чланом 61. Устава, који гарантује минимум социјалне сигурности грађана, јер ће, како истиче, према овој одредби радници са краћим радним стажом имати нижу плату и нижи ниво социјалне сигурности у односу

на оне са дужим радним стажом. Поред тога, у приједлогу се износи став да оспорена одредба овог закона није у сагласности са чланом 120. истог закона, којим је уређено питање плате радника. Коначно, предлагач указује на повреду чл. 43, 50, 63. и 67. Устава, без образложења у чему се, у конкретном случају, састоји повреда ових уставних норми.

У одговору на приједлог који је доставила Народна скупштина Републике Српске износи се став да је приједлог неоснован, те да садржи непотпуно тумачење релевантних одредаба Устава Републике Српске, као и погрешно тумачење оспорене законске одредбе. Доносилац предметног закона наводи да Устав не познаје ограничења у погледу надлежности законодавца да системским или посебним законима регулише право на зараду по основу рада, тако да је приликом оспореног прописивања поступао у границама уставног овлашћења из тачке 12. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава. У одговору се даље истиче да оспореним прописивањем није дошло до повреде члана 10. Устава, јер се предметна законска одредба подједнако односи на све запослене којима се исплаћује најнижа плата, а разлика висина примања радника је посљедица различите дужине радног стажа. Доносилац овог закона такође указује на то да је законодавац овлашћен да законом уреди систем у области радних односа и социјалног осигурања на начин који оцијени цјелиходним, а Уставни суд нема надлежност да оцјењује цјелиходност таквих законских рјешења.

Чланом 128. став 3. Закона о раду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 1/16, 66/18 и 119/21) прописано је да се најнижа плата која се исплаћује раднику из става 2. овог члана увећава по основу радног стажа. Према ст. 1. и 2. истог члана, који су у директној вези са оспореним ставом 3, најнижа плата исплаћује се за пуно радно вријеме и просјечно остварене резултате радника у складу са актима послодавца (став 1), а најнижа плата се исплаћује раднику само када је износ плате радника, обрачунате у складу са овим законом, општим актом или уговором о раду, испод износа најниже плате из става 1. овог члана (став 2).

У поступку оцјењивања уставности оспорене законске одредбе Суд је имао у виду да је т. 12. и 18. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава, утврђено да Република уређује и обезбјеђује, поред осталог, радне односе, заштиту на раду, запошљавање, социјално осигурање и друге облике социјалне заштите, као и друге односе од интереса за Републику, у складу са Уставом. Поред тога, одредбама Устава које су такође од значаја за оцјењивање предметне норме Закона о раду утврђено је: да се уставно уређење Републике темељи на социјалној правди (члан 5. алинеја 3), да свако по основу рада има право на зараду, у складу са законом и колективним уговором (члан 39. став 5), да се слободе и права остварују, а дужности испуњавају непосредно на основу Устава, осим када је Уставом предвиђено да се услови за остваривање појединих од њих утврђују законом, а законом се може прописати начин остваривања појединих права и слобода само када је то неопходно за њихово остваривање (члан 49. ст. 1. и 2), да Народна скупштина доноси законе, друге прописе и опште акте (члан 70. став 1. тачка 2), те да закони, статути, други прописи и општи акти морају бити у сагласности са Уставом (члан 108. став 1).

Чланом 10. Устава, у односу на који предлагач тражи оцјену уставности оспорене законске одредбе, утврђено је да су грађани Републике равноправни у слободама, правима и дужностима, једнаки пред законом и уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националну припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство. Чланом 61. став 1. Устава, на који се такође указује у приједлогу, утврђено је, између осталог, да Република јамчи минимум социјалне сигурности грађана.

Сагласно релевантним уставним овлашћењима, Законом о раду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 1/16, 66/18 и 119/21) уређени су радни односи, права, обавезе и одговорности из радног односа и други односи по

основу рада у Републици Српској, ако посебним законима није другачије одређено. Овим законом је, поред осталог, прописано: да радник има право на плату, накнаду плате и друга примања у складу са законом, општим актом и уговором о раду (члан 12. став 1. тачка 1), да радник остварује право на бруто плату у складу са законом и колективним уговором, те да се радницима гарантује једнака плата за исти рад или рад исте вриједности који остварују код послодавца (члан 120. ст. 1. и 2), да се плата из члана 120. став 1. овог закона састоји од основне плате и увећања плате прописаних овим законом, колективним уговором и уговором о раду, пореза на доходак и доприноса (члан 121. став 1), да плата из става 1. члан 121. овог закона, која је умањена за порез на доходак и доприносе, представља нето плату (члан 121. став 3), да се основна плата одређује на основу услова потребних за рад на пословима за које је радник закључио уговор о раду, утврђених колективним уговором или општим актом и времена проведеног на раду (члан 123. став 1), да се основна плата из члана 123. овог закона увећава за 0,3% за сваку годину радног стажа уколико другим законом, колективним уговором или уговором о раду није другачије одређено (члан 124. став 1), да најнижу плату у Републици Српској утврђује Влада Републике Српске на приједлог Економско-социјалног савјета у посљедњем кварталу текуће године (члан 127. став 1), да се најнижа плата исплаћује за пуно радно вријеме и просјечно остварене резултате радника у складу са актима послодавца (члан 128. став 1), те да се најнижа плата исплаћује само када је износ плате радника, обрачунате у складу са овим законом, општим актом или уговором о раду, испод износа најниже плате из става 1. члана 128. овог закона (члан 128. став 2). Уређујући питање најниже плате, законодавац је оспореном нормом члана 128. став 3. прописао да се најнижа плата која се исплаћује раднику из става 2. овог члана увећава по основу радног стажа.

Имајући у виду наведено, Суд је оцијенио да оспорени прописивањем нису доведене у питање гаранције из члана 10. и члана 61. став 1. Устава, на које се указује у приједлогу, те да се законодавац, у конкретном случају, кретао у оквиру релевантних уставних норми. Наиме, како из напријед цитираних одредаба Устава произлази, законодавни орган је овлашћен да уреди све сегменте из области радних односа, па тако и питање начина утврђивања плате, а у оквиру тога и критеријуме за увећање најниже плате радника. Начин на који је чланом 128. став 3. Закона о раду прописана најнижа плата, по оцјени Суда, не доводи до неравноправног третмана радника по основу дужине радног стажа, како се то наводи у приједлогу. Ова законска одредба подједнако се односи на све запослене којима се исплаћује најнижа плата из члана 128. став 2. овог закона, односно лица чија је обрачуната плата испод износа најниже плате утврђене актом Владе Републике Српске сагласно члану 127. тог закона. Евидентно је да износ најниже плате радника који се утврђује актом Владе представља основну плату, која се, сходно члану 124. овог закона, увећава за радни стаж. Суд указује на то да начело равноправности не подразумејева једнакост у апсолутном смислу, већ гарантује једнак третман субјеката који се налазе у истим или истоврсним правним ситуацијама приликом реализације одређених права и обавеза. У конкретном случају, различите висине примања радника су посљедица различите дужине њиховог радног стажа, који се, као својерсно стечено право, урачунава као додаток на основну плату, чиме, по оцјени Суда, није повријеђен принцип да се радницима гарантује једнак третман приликом утврђивања висине најниже плате. Истовремено, Суд сматра да је, према тачки 12. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава, те члану 39. став 5. Устава, искључиво ствар цјелиходне процјене законодавца и политике у уређивању области радних односа на који начин ће уредити питање најниже плате радника.

Наводи предлагача су, по оцјени овог суда, посљедица погрешног тумачења оспорене законске одредбе, јер се начин на који се утврђује најнижа плата радника из ове норме погрешно доводи у везу са платом радника која је обрачуната у износу који је испод износа најниже плате одређене

актом Владе, а због чега се исплаћује гарантована најнижа плата из члана 128. ст. 2. и 3. Закона о раду.

Поред тога, с обзиром на то да је институт најниже плате, по оцјени Суда, у функцији заштите социјалне сигурности радника, оспорено прописивање није супротно члану 61. Устава, тако да нису основани наводи приједлога о повреди ове уставне норме.

Паушалне наводе о повреди одредаба чл. 43, 50, 63. и 67. Устава Суд није разматрао, јер не садрже образложење у чему се, у конкретном случају, огледа повреда ових уставних гаранција.

У погледу навода о несагласности оспореног члана 128. став 3. Закона о раду са чланом 120. истог закона, Суд указује на то да према члану 115. Устава Уставни суд није надлежан да оцјењује међусобну усаглашеност одредаба истог закона или другог општег акта.

У складу са Рјешењем овог суда, број: СУ-540/22, од 21.12.2022. године, судија проф. др Иванка Марковић изузета је од вијећања и гласања у овом предмету.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци ове одлуке.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: председник Суда мр Церард Селман и судије: Војин Бојанић, Амор Букић, проф. др Марко Рајчевић и академик проф. др Снежана Савић.

Број: У-10/22
25. јануара 2023. године
Бањалука

Председник
Уставног суда,
Мр **Церард Селман**, с.р.

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске и члана 40. став 5. и члана 61. став 1. тачка г) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 25. јануара 2023. године, д о н и о ј е

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за оцјењивање уставности члана 84. став 3. Закона о раду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 1/16, 66/18, 91/21 и 119/21).

Образложење

Саша Савичић из Бањалуке дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за оцјењивање уставности члана 84. став 3. Закона о раду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 1/16, 66/18, 91/21 и 119/21). У иницијативи се наводи да оспорена законска одредба није у складу са чланом 5. алинеје 1. и 4, чланом 10, чланом 36. ст. 1. и 4, чланом 40. ст. 1. и 3. и чланом 48. став 1. Устава Републике Српске, као ни са чланом 14. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, чланом 2. став 2. Међународног пакта о економским, социјалним и културним правима, чланом 26. Међународног пакта о грађанским и политичким правима, чл. 2. и 11. Конвенције о елиминисању свих облика дискриминације жена, чланом 4. став 2. алинеја 3. и чланом 12. став 1. Конвенције о спречавању и борби против насиља над женама и насиља у породици, чланом 2. Конвенције Међународне организације рада број 111 о дискриминацији у запошљавању и занимању, чл. 3. и 6. Конвенције Међународне организације рада број 132 о плаћеном годишњем одмору и чланом 9. Конвенције Међународне организације рада број 183 о заштити материнства. У образложењу иницијативе наводи се да оспорена законска одредба издваја само једну групу радника, односно оне раднике који због одсутности са рада са накнадом нису у цијелости искористили годишњи одмор у текућој календарској години. Даље се наводи да се оспореним законским прописивањем искључују и дискриминишу сви радници који у случају оправдане, законите одсутности са рада нису започели коришћење годишњег одмора у текућој календарској години, као на примјер радници на боловању, породичком или родитељском одсуству, на одсуству са рада ради њега дјетета и посебне њега дјетета, војне обавезе, рада у иностранству, дипломатске мисије или по другом основу, јер годишњи одмор који није започет нема другог дијела и остаје неиск-

оришћен. Због наведеног, давалац иницијативе сматра да се оспореним чланом 84. став 3. Закона врши одузимање права на годишњи одмор и дискриминација оних радника који су, због свог личног својства, обилежја, стања, одсуствовали са рада по неком другом основу и нису започели коришћење годишњег одмора у текућој календарској години.

У одговору на иницијативу који је Суду доставила Народна скупштина Републике Српске оспоравају се наводи иницијативе као неосновани и истиче да се оспореном законском одредбом не доводе у питање уставне гаранције из члана 5. алинеје 1. и 4, члана 10, члана 36. ст. 1. и 2, члана 40. ст. 1. и 3. и члана 48. став 1. Устава Републике Српске. У одговору се наводи да је законодавац, полазећи од члана 40. став 1. Устава Републике Српске, прописао начин и поступак коришћења права на плаћени годишњи одмор, а одредбом члана 84. став 3. Закона прописао је право радника да, уколико није у цијелости искористио годишњи одмор у текућој календарској години због одсутности са рада са накнадом плате, има право да преостали дио годишњег одмора искористи најкасније до 30. јуна наредне године. Такође се наводи да је законодавац нормирајући као у оспореној законској одредби остао у оквиру својих овлашћења, те да Устав Републике Српске не познаје ограничења у погледу надлежности законодавца да системским или посебним законима регулише право на годишњи одмор, као и да утврђује начин на који ће се уређивати право на коришћење годишњег одмора и питање коришћења преосталог дијела годишњег одмора. Истиче се да је у предметној иницијативи присутно незадовољство одређеним законским рјешењем, што може бити само предмет законодавне процедуре и није уставноправно релевантно. Могуће другачије уређење предметне материје само по себи не подразумијева да је позитивно законодавство у супротности са наведеним одредбама.

Оспореним чланом 84. став 3. Закона о раду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 1/16, 66/18, 91/21 и 119/21) прописано је да радник који није у цијелости искористио годишњи одмор у текућој календарској години због одсутности са рада са накнадом има право да преостали дио годишњег одмора искористи најкасније до 30. јуна наредне године.

У поступку разматрања дате иницијативе Суд је имао у виду да је одредбама Устава Републике Српске, на које се указује у иницијативи, утврђено: да се уставно уређење Републике темељи на гарантовању и заштити људских слобода и права у складу са међународним стандардима и на владавини права (члан 5. алинеје 1. и 4), да су грађани Републике равноправни у слободама, правима и дужностима, једнаки пред законом и уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националну припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство (члан 10), да породица, мајка и дијете имају посебну заштиту, да родитељи имају право и дужност да се старају о подизању и васпитању дјете (члан 36. ст. 1. и 4), да запослени имају право на ограничено радно вријеме, дневни и седмични одмор, те плаћени годишњи одмор и одсуства, у складу са законом и колективним уговором, да омладина, жене и инвалиди имају посебну заштиту (члан 40. ст. 1. и 3), да се права и слободе зајамчени овим уставом не могу одузети или ограничити (члан 48. став 1). Суд је такође узео у обзир да је Уставом Републике Српске утврђено да Република уређује и обезбјеђује, између осталог, радне односе и заштиту на раду (тачка 12. Амандмана XXXII, којим је замијењен члан 68. Устава Републике Српске), да Народна скупштина доноси законе, друге прописе и опште акте (члан 70. став 1. тачка 2).

Поред тога, Суд је имао у виду да се Законом о раду ("Службени гласник Републике Српске", бр. 1/16, 66/18, 91/21 и 119/21) уређују радни односи, права, обавезе и одговорности из радног односа и други односи по основу рада у Републици Српској, ако посебним законима није другачије одређено, те да се права, обавезе и одговорности из радног односа уређују и колективним уговором, а правилником о раду и уговором о раду само када је то овим

законом одређено (члан 1. ст. 1. и 4). Релевантним одредбама овог закона прописано је: да радник има право, поред осталог, на посебну заштиту у случају болести, смањена или губитка радне способности и старости, на друга права и друге облике заштите у складу са законом, општим актом и уговором о раду (члан 12. став 1. т. 5. и 6); да жена радник има право на посебну заштиту за вријеме трудноће или након порођаја, да радник има право на посебну заштиту ради њега дјетета, у складу са овим законом, да радник млађи од 18 година живота и радник инвалид имају право на посебну заштиту (члан 12. ст. 2, 3. и 4); да радник има право на годишњи одмор у складу са овим законом, да радник не може да се одрекне права на годишњи одмор нити му се то право може ускратити (члан 79. ст. 1. и 4); да се у годишњи одмор не урачунавају периоди коришћења одсуствовања са рада по другим основима, па се за то вријеме коришћење годишњег одмора прекида, а у случају прекида годишњег одмора у смислу става 1. овог члана радник у споразуму са послодавцем користи преостали дио годишњег одмора (члан 82); ако је радник за вријеме коришћења годишњег одмора привремено спријечен за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, има право да по истеку спријечености за рад настави са коришћењем годишњег одмора (члан 83. став 3); да радник, у правилу, користи годишњи одмор без прекида, али, на захтјев радника, а уз сагласност послодавца, годишњи одмор може се користити у два или више дијелова (члан 84. став 1); ако радник користи годишњи одмор у дијеловима, први дио користи у трајању од најмање двије радне седмице у току календарске године, а други дио најкасније до 30. јуна наредне календарске године (члан 84. став 2); радник који није у цијелости искористио годишњи одмор у текућој календарској години због одсутности са рада са накнадом има право да преостали дио годишњег одмора искористи најкасније до 30. јуна наредне године (члан 84. став 3); да радник за вријеме коришћења годишњег одмора има право на накнаду плате у висини пуне плате, као да је за то вријеме био на раду, те да радник остварује право на регрес за коришћење годишњег одмора, у складу са законом и колективним уговором (члан 87). Такође, одредбама чл. 93-96. овог закона уређено је мировање права из радног односа, одредбама чл. 105-115. уређена је посебна заштита жене и материнства, а одредбама чл. 115-119. посебна заштита болесних радника и инвалида и привремена спријеченост за рад.

Сагласно наведеним уставним овлашћењима да уређује и обезбјеђује, између осталог, радне односе и заштиту на раду, да доноси законе, друге прописе и опште акте, законодавац је Законом о раду уредио радне односе, права, обавезе и одговорности из радног односа и друге односе по основу рада у Републици Српској, ако посебним законима није другачије одређено. Цитираним законским одредбама уређено је право радника на годишњи одмор, те између осталог прописано да се годишњи одмор у правилу користи без прекида, али се на захтјев радника, а уз сагласност послодавца, годишњи одмор може користити у два или више дијелова, с тим да се први дио у трајању од најмање двије радне седмице користи у току календарске године, те да радник за вријеме коришћења годишњег одмора има право на накнаду плате у висини пуне плате и да остварује право на регрес за коришћење годишњег одмора у складу са законом и колективним уговором. Начин на који је оспореним чланом 84. став 3. Закона уређено право радника да, уколико није у цијелости искористио годишњи одмор у текућој календарској години због одсутности са рада са накнадом, преостали дио годишњег одмора искористи најкасније до 30. јуна наредне године, по оцјени Суда, представља ствар законодавне политике и разлога цијелисходности, чију оправданост сагласно члану 115. Устава Суд није надлежан да оцјењује. При томе, Суд је оцијенио да се прописивањем као у оспореној одредби не доводе у питање уставне гаранције на које се указује у иницијативи. Имајући у виду да је Уставом Републике Српске утврђено да запослени имају право на плаћени годишњи одмор и одсуства у складу са законом и колективним уговором, Суд је оцијенио да је прописивање као у оспореној законској одредби у складу са чланом 40. став 1. Устава, јер се право на плаћени годишњи

одмор остварује у складу са законом. Такође, оспорена законска одредба једнако се односи на све раднике који због одсуства са посла са накнадом нису у цијелости искористили годишњи одмор у текућој календарској години, те се наводи даваоца иницијативе о дискриминацији одређених категорија лица у погледу права на коришћење годишњег одмора не могу довести у везу са истом, посебно имајући у виду да Закон уређује право на одмор и одсуства, али и остале случајеве одсуства са рада са накнадом, као и случајеве у којима права из радног односа мирују. С обзиром на наведено, Суд је оцијенио да прописивање као у оспореној законској одредби не доводи до дискриминације грађана по основу личног својства, обиљежја или стања, као ни до повреде члана 5. алинеје 1. и 4. Устава и члана 10. Устава, који не гарантује апсолутну једнакост, већ подразумева једнакост грађана који се налазе у истим или сличним правним ситуацијама. Такође, Суд је оцијенио да оспорена законска одредба не доводи у питање ни остале уставне гаранције на које се указује у иницијативи.

Имајући у виду наведено, Суд није посебно разматрао наводе даваоца иницијативе о несагласности оспорене одредбе са Конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и са другим међународним конвенцијама наведеним у иницијативи.

Како је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, на основу члана 40. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), одлучио без доношења рјешења о покретању поступка.

У складу са Рјешењем Суда, број: СУ-540/22, од 21. децембра 2022. године, судија проф. др Иванка Марковић изузета је од вијећања и гласања у овом предмету.

На основу изложеног, Суд је одлучио као у изреци овог рјешења.

Ово рјешење Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда мр Церард Селман и судије: Војин Бојанић, Амор Букић, проф. др Марко Рајчевић и академик проф. др Снежана Савић.

Број: У-96/21
25. јануара 2023. године
Бањалука

Предсједник
Уставног суда,
Мр **Церард Селман**, с.р.

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске, члана 37. став 1. тачка г) и члана 61. став 1. тачка д) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 25. јануара 2023. године, д о н и о је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за оцјењивање уставности члана 53. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21).

Образложење

Заједничка адвокатска канцеларија "Кременовић и Микановић" из Бањалуке дала је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности члана 53. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21). У иницијативи се наводи да је оспорена одредба члана 53. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске у супротности са чл. 19. и 108. Устава Републике Српске. По мишљењу давалаца иницијативе прописивањем као у оспореној законској одредби, осумњиченом, односно оптуженом је ускраћено право да сам бира браниоца по службеној дужности, а које право је, како се наводи, гарантовано чланом 19. Устава. Такође се наводи да оптужени има право да сам бира браниоца који ће га бранити у поступку јер се избор браниоца темељи на повјерењу које оптужени има према браниоцу, а не само на форми да оптужени има браниоца. Због наведеног, давао-

ци иницијативе сматрају да је оспорено законско рјешење у супротности са Уставом Републике Српске, јер је истим, како се наводи, прекршено Уставом гарантовано право на слободан избор браниоца, као и начело уставности.

Оспореним чланом 53. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21) прописано је: "Ако осумњичени, односно оптужени, у случајевима обавезне одбране не узме сам браниоца или браниоца не ангажују лица из члана 47. став 3. овог закона, предсједник надлежног суда поставиће му браниоца за даљи ток кривичног поступка до правоснажности пресуде, а ако је изречена казна доживотног затвора, и за поступак по ванредним правним лијековима. Када се оптуженом постави бранилац последије потврђивања оптужнице, о томе ће оптужени бити обавијештен заједно са достављањем оптужнице. Ако оптужени у случају обавезне одбране остане без браниоца у току поступка, а сам не узме другог браниоца, предсједник суда пред којим се води поступак поставиће му браниоца".

У току поступка Суд је утврдио да Рјешењем број: У-25/21, од 30. марта 2022. године ("Службени гласник Републике Српске", број 31/22), овај суд није прихватио иницијативу за оцјењивање уставности члана 53. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21), јер је оцијенио да је ова законска одредба у сагласности са Уставом Републике Српске.

Имајући у виду да је наведеним рјешењем овог суда већ одлучено о истој ствари, Суд је, на основу члана 37. став 1. тачка г) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), одлучио да не прихвати дату иницијативу.

У складу са Рјешењем Суда, број: СУ-540/22, од 21. децембра 2022. године, судија проф. др Иванка Марковић изузета је од вијећања и гласања у овом предмету.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци овог рјешења.

Ово рјешење Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда мр Церард Селман и судије: Војин Бојанић, Амор Букић, проф. др Марко Рајчевић и академик проф. др Снежана Савић.

Број: У-12/22
25. јануара 2023. године
Бањалука

Предсједник
Уставног суда,
Мр **Церард Селман**, с.р.

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске и члана 40. став 5. и члана 61. став 1. тачка г) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 25. јануара 2023. године, д о н и о је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за оцјењивање уставности и законитости члана 90. тачка 7. Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Министарству унутрашњих послова, број: И-С/М-020-7/21, од 6. августа 2021. године, који је донио министар унутрашњих послова у Влади Републике Српске.

Образложење

Душан Петковић из Вишеграда дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности и законитости члана 90. став 7. Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста у Министарству унутрашњих послова, број: И-С/М-020-7/21, од 6. августа 2021. године, који је донио министар унутрашњих послова у Влади Републике Српске. У иницијативи и допуни иницијативе наводи се да оспорена одредба овог правилника није у сагласности са чланом 61. тачка 8. Закона о полицији и унутрашњим пословима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 57/16, 110/16, 58/19 и 82/19), којим је прописано да полицијски службеник има право на правично поступање, без обзира на пол, расу, национално или друштвено поријекло, религију, ен-